

gegrondheid ervan moeten nagaan en dan had zij alle middelen moeten onderzoeken waarop de verstekdoende partij zich had kunnen beroepen, zelfs de middelen die niét de openbare orde raken (Rb. Mechelen 2 december 2002, *R.W.* 2004-05, 267, ook te vinden in *T.A.V.W.* 2003, p. 277, waar ook het vonnis *a quo* van de politierechtbank te Mechelen d.d. 13 januari 2001 werd gepubliceerd).

De rechtbank zou dan bij verstek de vordering als ongegrond hebben afgewezen bij gebrek aan bewijs van aanvaarding door verweerder van een polis waarin een regresrecht was bedongen.

De advocaatkosten van verweerder vertonen dus, zelfs als men ze zou aanzien als een “schade” niét het door het Hof van Cassatie beoogde “noodzakelijk” karakter.

VOLLEDIGHEIDSHALVE: GEEN BEWIJS VAN BETALING

Ten slotte weze aan dit alles nog toegevoegd dat verweerder hoe dan ook op geen enkele manier bewijst dat hij werkelijk een uitgave heeft gehad van € 1.250 of van enig ander bedrag. Hij toont niet aan dat hij wat dan ook betaald heeft aan zijn raadsman.

Conclusie: de tegeneis is ongegrond.

Aangezien zowel de hoofdeis, als de tegeneis ongegrond zijn, moet iedere partij zelf instaan voor de langs haar zijde vervallen gedingkosten.

Om deze redenen

De rechtbank

Rechtsprekende in eerste aanleg en op tegenspraak.

Alle strijdige en meeromvattende besluiten verwerpende als ongegrond, niet terzake dienend en/of overbodig.

Verklaart de hoofdvordering van eiseres ontvankelijk, doch wijst ze af als ongegrond.

Verklaart de tegenvordering van verweerder ontvankelijk, doch wijst deze eveneens af als ongegrond.

Zegt voor recht dat iedere partij zelf moet instaan voor de langs haar zijde vervallen gedingkosten, reden waarom ze niet moeten begroot worden.

(...)

Noot

Voor een recente uitvoerige bespreking van de huidige rechtspraak en rechtsleer inzake de verhaalbaarheid van kosten en erelonen van raadsliden, zie o.m. B. DE TEMMERMAN, “De verhaalbaarheid van kosten van juridische en technische bijstand na het arrest van het Hof van Cassatie van 2 september 2004”, in X., *Recht in beweging*, 12de VRG-alumnidag

2005, Antwerpen, Maklu, 2005, 245-278; H. DE RODE en J. GEORGE, “Vae victis! La répétibilité des honoraires d’avocat”, *De Verz.* 2005, 251-269; C. VAN SCHOUBROECK en A. DE GRAEVE, “Rechtsbijstandsverzekering: stand van zaken en actualia”, in X. (ed.), *CBR Jaarboek 2004-2005*, Antwerpen, Maklu, 2005, 548-568.